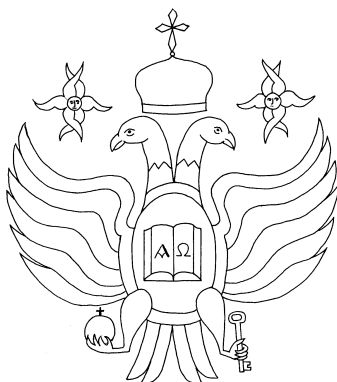

† ΜΙΤΡΟΠΟΛΙΤΥΣ ΙΟΣΙΦ

ÎN BISERICĂ NE
ÎMPĂRTĂȘIM
DE ÎNVIEREA LVI HRISTOS

SCRISOARE PĂSTORĂLĂ
LA SFINTELE PĂȘTI
2010

CĂTRE TOT CLERUL, CINELE MONAȘILOR
SI POPORUL DREPTȘĂVIȚOR
DIN ÎNTREAGA MITROPOLIE

[1]

Paris, Învierea Domnului 2010

« Zis-ai Doamne ucenicilor Tăi :
Uitându-vă la Mine, să nu gândiți cu mândrie, ci
să vă plecați spre cele smerite. Beți paharul Meu,
pe care Eu îl beau, și veți fi slăviți cu Mine întru
Împărăția Tatălui Meu! » (Triod – Canon - Sfânta
și Marea zi de Luni)

Preacucernice Părinte,
Iubiți frați și surori,

HRISTOS A ÎNVIAT!

Sărbătoarea Luminii celei dumnezeiești răsare în această noapte peste lume – Învierea lui Hristos – și ne umple din nou sufletele de credința că Hristos înviind, și noi înviem odată cu El. Și venim, iată, toți cei botezați, cu mic cu mare, în Biserică, pentru a ne împărtăși de Învierea lui Hristos, pentru că Biserica, ce își are izvorul cel-de-viață-făcător în coasta împunsă a Mântuitorului, pe Cruce, este Biserica Învierii, a Vieții, a Adevărului ultim al vieții noastre care nu este moartea, ci Viața.

Învierea, pe care astăzi – și de peste 2000 de ani încoace – Hristos o împărtășește lumii în Biserica Sa, este și a noastră, creștinul fiind omul Învierii, omul înviat. Căci de la Învierea Fiului lui Dumnezeu moartea nu mai are stăpânire asupra omului și asupra vieții lui. Străin lucru vor spune unii, pentru că toți murim, suferim toți, fără excepție, din cauza morții, de care ne este frică și care este imposibil de evitat : cum putem deci spera ca moartea să fie învinsă ? Încă înainte de Sfintele Patimi, Hristos ne-a încredințat de propria noastră înviere,

[2]

prin învierea lui Lazăr – cel mort de patru zile (cf Ioan 11, 39). A înviat și pe fiica lui Iair (Marcu 5, 38-43 ; Luca 8, 49-56) și pe fiul văduvei din Nain (Luca 7, 11-17), încredințându-ne că El este Cel care dă viața.

Astăzi ne cheamă din întunericul acestei lumi, în Biserica Sa : VENIȚI DE LUAȚI LUMINĂ ! Ne cheamă să trecem de la întuneric la lumina vieții, de la întunericul morții care încearcă să ne stăpânească, la lumina vieții celei veșnice. Hristos ne cheamă la Paștele Lui – trecerea, ridicarea din moarte – care devin pentru noi DARUL Său cel mai presus de orice dar, care devine prin El Paștele nostru – în care El ne trece, ne ridică din « stricăciune întru nesticăciune... », ne îmbracă trupul « muritor întru nemurire » (I Corinteni 15, 53).

Învierea, Viața, Lumina, Nesticăciunea, le primim astăzi prin Învierea Fiului lui Dumnezeu în Biserică, «...care este Trupul Lui », al cărui cap El este. Iar noi toți le-am primit, prin botez, în care ne-am îmbrăcat cu Hristos, Cel mort și înviat (Romani 6, 3-4).

Aceasta este credința noastră, că Dumnezeu, pentru multa Sa Iubire, « pe noi cei ce eram morți în greșalele noastre, ne-a făcut vii împreună cu Hristos... și împreună cu El ne-a sculat (ne-a ridicat, ne-a înviat) și împreună ne-a așezat cu El întru ceruri... » (Efeseni 2, 4-5). Biserica este locul în care primim, locul în care începe și se lucrează apoi, învierea noastră, este « laboratorul învierii » (cf. Sf Maxim Mărturisitorul). Numai în Hristos și în Biserică ne înnoim viața. În niciun alt loc nu putem primi Lumina, decât de la Hristos în Biserica Sa, și aceasta este Lumina mântuitoare, salvatoare, Lumina pe care întunericul acestei lumi nu o poate cuprinde, nu o poate ascunde.

În Biserică Crucea și Învierea lui Hristos sunt nedespărțite, prin amândouă făcându-ni-se cunoscută iubirea lui Dumnezeu Tatăl și cea a lui Dumnezeu-Fiul care pătimește pentru noi și împreună cu noi învie pentru ca și noi să înviem. « ...Hristos a înviat din morți, fiind începătură (a învierii) celor adormiți. Că de vreme ce printr-un om a venit moartea, tot printr-un om și învierea morților. Căci precum în Adam toți mor, așa în Hristos toți vor învia. » (I Corinteni 15, 20) În Trupul lui Hristos Cel Înviat, Biserica, omul muritor este altoit în Dumnezeu în mod definitiv, trupul lui însuși este proslăvit de Dumnezeu în Fiul Său Cel înviat și înălțat la cer. Iată cum în Biserică, viața noastră însăși în toate dimensiunile ei, trupești și sufletești, în această lume, capăta o nesfârșită și veșnică atenție, că faptele noastre sunt trecute în veșnicie, așa cum ne spune Hristos, « ...pentru orice cuvânt deșert omul dă socoteală ...».

Viața noastră cu Hristos și în Hristos, în Biserică, începe la sfântul Botez, « câți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați îmbrăcat » (Galateni 3, 27), « ...întru moartea Lui ne-am botezat. Deci ne-am îngropat cu El, în moarte, prin botez, pentru ca, precum Hristos a înviat din morți prin slava Tatălui, așa să umblăm și noi întru înnoirea vieții ; căci dacă am fost altoiți pe El prin asemănarea morții Lui, atunci vom fi părtași și ai învierii Lui. ... » (Romani 6, 3 s.u.)

Iubiți credincioși,

În Biserică, viața noastră însăși, aici și acum, devine o pregătire permanentă pentru Înviere. În Biserică în Duhul Sfânt ne facem părtași vieții lui Hristos. « Iar când va veni Mângâietorul, pe care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului Care de la Tatăl porcede, Acela va mărturisi despre Mine. (Ioan 15, 26) « ...Acela, Duhul Adevărului, vă va călăuzi la tot adevărul... Acela Mă va slăvi, pentru că din al Meu va lua și vă va vesti .» (Ioan 16, 13-14) Iată, Duhul ne împărtășește în Biserică viața în Hristos ; viața lui Hristos, ne călăuzește la tot adevărul și la Cel care este Adevărul. Prin Duhul Sfânt suntem părtași Crucii și Învierii lui Hristos, Adam cel nou.

Zice Sfântul Ioan Gură de Aur : « Căci pentru mântuirea noastră s-au făcut toate. Prin acelea prin care diavolul ne-a biruit, prin acelea l-a biruit Hristos pe diavol. A luat aceleași arme și cu ele le-a doborât. Iată cum! Semnele înfrângerii noastre au fost : fecioara, lemnul și moartea. Fecioara a fost Eva – nu cunoscuse încă pe bărbat când a fost înșelată –, lemn a fost pomul și moartea a fost pedeapsa dată lui Adam. Iată că aceleași au fost și pricinile biruinței. În locul Evei, Maria ; în locul pomului, lemnul crucii, în locul morții lui Adam moartea Stăpânului. Prin pom l-a biruit diavolul pe Adam ; prin Cruce l-a biruit Hristos pe diavol. Lemnul acela, cel dintâi, a trimis în iad, iar lemnul acesta, al Crucii, a chemat din iad pe cei plecați acolo. Lemnul acela, cel dintâi, l-a ascuns pe Adam cel gol, ca pe un rob, lemnul acesta, al Crucii, l-a arătat tuturor gol pe Biruitorul, pironit în vârful Crucii. Și iarăși, moarte într-o parte și moarte în alta: una a osândit pe cei după Adam, iar cealaltă a înviat cu adevărat pe cei ce muriseră înainte de moartea lui Hristos. "*Cine va grăi puterile Domnului și cine va face auzite toate laudelele Lui?*" (Ps 105, 2). Din muritori am ajuns nemuritori. Am fost doborâți și am înviat, am fost biruiți și am ajuns biruitori. »

[4]

Suntem părtași vieții Lui cu tot ceea ce suntem noi, inclusiv cu trupul nostru, care a fost răscumpărat și a înviat cu Hristos și în care s-a înrădăcinat o nouă lege, legea vieții, legea Duhului... Duhul ne pregătește pentru învierea cu trupurile noastre la sfârșitul veacurilor. « Iar dacă Duhul Celui ce a înviat pe Iisus din morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Iisus din morți va face vii și trupurile voastre cele muritoare, prin Duhul Său care locuiește în voi. » (Romani 8, 11) Prin Sfintele Taine, în Biserică, Crucea și Învierea lui Hristos nu aparțin trecutului îndepărtat, ci prin ele facem același drum cu Hristos și Hristos cu noi. Hristos este, prin Biserică și Sfintele Taine, contemporan nouă și noi Lui.

Iubiți frați și surori,

Anul acesta, ne vom opri mai mult asupra Crezului, rezumat al credinței noastre ortodoxe, adică drepte, și vom aprofunda cunoștințele noastre despre Biserică, așa cum este ea trăită de peste 2000 de ani deja și pe care am primit-o și noi. În Biserică primim și trăim, în Duhul Sfânt, ceea ce Hristos, – viu fiind în Biserica Sa –, a trăit și trăiește cu tot cel ce vine în lume, dragostea Lui nesfârșită pentru tot omul, la care ne îndeamnă. « Aceasta este porunca Mea : să vă iubiți unul pe altul, precum v-am iubit Eu. » (Ioan 15, 12) În lumea și epoca în care astăzi ne ducem zilele vieții, unii cu bucurii, alții cu întristări, întotdeauna fiind cele două amestecate, faptul de a fi fii ai Învierii este o mare binecuvântare, pentru că avem cea mai de preț bogăție pe care un om o poate avea pe pământ : dragostea lui Dumnezeu în inimă. Nouă ne aparține să o facem lucrătoare, adică să o trăim cu ceilalți oameni. Câtă nevoie de dragoste, de atenție, de prietenie adevărată, de apropiere fără interes, de milă, de întărire, de compătimire, de adevăr, nu avem cu toții astăzi ? Și chiar în Biserică, la cel de lângă noi, de aceeași credință, uneori nu o mai găsim. Cu toate că aici le primim de la Dumnezeu pe toate! În Biserică primim, în Sfintele Taine, în Sfânta Împărtășanie, viața lui Hristos Însuși prin Duhul Sfânt, cu tot ceea ce El a făcut și face pentru noi, primim darul iubirii Lui jertfelnice la care suntem și noi părtași prin El, prin ceea ce El ne-a lăsat prin Cruce și Înviere.

Hristos ne spune și nouă astăzi : « Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să și-l pună pentru prietenii săi. Voi sunteți prietenii Mei dacă faceți ceea ce vă poruncesc. De acum nu vă mai zic slugi, că sluga nu știe ce face stăpânul său, ci v-am numit

[5]

Mitropolia Ortodoxă Română a Europei Occidentale și Meridionale

pe voi prieteni, pentru că toate câte am auzit de la Tatăl Meu vi le-am făcut cunoscute. Nu voi m-ați ales pe Mine ci Eu v-am ales pe voi și v-am rânduit să mergeți și roadă să aduceți, și roada voastră să rămână, ca Tatăl să vă dea orice-I veți cere în numele Meu. Aceasta vă poruncesc : să vă iubiți unul pe altul ». (Ioan 15, 13,17)

Rog pe Hristos Domnul Cel Înviat din morți să vă binecuvinteze și, pentru rugăciunile Preasfintei Fecioare Maria și ale tuturor sfinților, să vă călăuzească spre tot lucrul mântuitor.

Hristos a înviat!

Mitropolitul Iosif
† Mitropolitul Iosif